Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism" sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

ISBN 978-606-757-140-0

https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

SĂ DANSĂM IUBIRE

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

SĂ DANSĂM IUBIRE

-Poezii filozofice

2022

Editura *E*stfalia

Sorin Cerin
Să dansăm iubire – poezii filosofice

* * *
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Să dansăm iubire : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-140-0

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- *Lucrărilor li se pot atribui identificatori digitali DOI, prin partenerul **Crossref***

ISBN 978-606-757-140-0

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

- SA DANSĂM IUBIRE - poezii filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- SA DANSĂM IUBIRE - poezii filosofice-

1) Să dansăm Iubire

Să dansăm Iubire,
până când din tălpile Viitorului,
vor scânteia primele stele ale Fericirii,
amețindu-L până și pe Dumnezeul Jertfei,
care nu va mai ști,
cum să-și organizeze,
și pe aceste noi astre,
Păcatele Sale Originare.

Să dansăm Iubire,
rupându-ne cămășile Durerii,
cu care am fost îmbrăcați,
de către Destinul Surd,
prin Catedralele de Speranțe,
care nu s-au mai împlinit niciodată,
unde ne sunt ascunse,
Icoanele Sentimentelor,
între Zidurile Rugăciunilor de Jar,
pe care Moartea,
nu vrea ca să le audă vreodată,
fiindcă i-a dat Dumnezeul Nimănui,
toată puterea asupra acestei Lumi.

Să dansăm Iubire,
îmbrăcați cu Florile de Lacrimi,
ale Privirilor,

în care să ne pierdem,
întreaga avuție a acestei Lumi a Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței,
iar atunci când vom deschide,
cu adevărat,
Ochii Inimii de Jar a Simțămintelor,
să rămânem doar noi doi și Nemurirea.

Să dansăm Iubire,
Rotindu-ne după Răsăritul Fericirii,
alături de Lumina Divină,
a Sufletelor noastre,
pe aripile căreia să zburăm,
spre steaua Adevărului Absolut,
unde să ne clădim cu fiecare pas,
Nesfârșirea.

Să dansăm Iubire,
până când Pașii Morții se vor împletici,
căzând în Golul Tristeții,
pe care ni l-au creat,
Sfinții unui Dumnezeu răzbunător,
lăsând în locul lor,
Visul fără de sfârșit,
unde vom rămâne veșnic împreună.

Să dansăm Iubire,
peste diamantele Zâmbetelor,
răsfirate de Profunzimea Sacralității,
Surâsului propriului nostru Străin,
ce ne aștepta mai demult,

decât toate Vremurile la un loc,
în noi înșine,
devenindu-ne,
adevărata Ființă plină de strălucire,
prin care ne îmbrățișăm acum,
dansând.

Să dansăm Iubire,
biciunind cu Pașii Privirilor noastre,
Iluziile Vieții și Morții,
în care ne pierdeam până acum,
pe scena Durerilor acestei Lumi,
unde am fost mereu obligați,
să ne jucăm rolurile triste și extravagante,
de Statui Vivante ale Absurdului,
mimând împlinirea și reușita,
chiar de ne aflam mereu,
într-o descompunere continuă.

Să dansăm Iubire,
să nu mai reînviem vreodată iarăși aici,
unde în afară de Dansul salvator,
al Sinuciderii,
nu va mai rămâne nimic altceva,
decât Infernul care ne ardea,
cu Alienarea Singurătății lui,
până când vom fi o Amintire,
pe bolta unui Viitor,
ce nu se va sfârși Niciodată.

Să dansăm Iubire,
fără a ne mai fi răstignite,
razele Viselor,
devenind o stea ce va străluci mereu,
și nu se va stinge Niciodată,
din Dansul Iubirii,
care va licări,
în Sufletele altor generații de îndrăgostiți,
prin cine știe ce galaxii de Sentimente,
ce ne vor admira,
pe cerul vieții lor,
Dansul Eternității noastre,
Iubire.

2) Zâmbete încleștate

Aripi de Dor,
deschid lacătele cu chei pierdute,
ale Norilor de Cuvinte,
pe care le rostim,
Cerului rătăcit,
în Privirile Sfințeniei unei Iubiri,
care s-a împiedicat atât de tare,
de Orizontul unui Înțeles,
încât a căzut,
în brațele Eternității Clipei noastre,
ștergându-și fruntea însângerată,

a Timpului,
de Răsăriturile,
care ni se scurg,
fără nici un rost,
printre Ridurile adânci,
ale Destinului,
pe care nici unul dintre noi,
nu-l suportăm,
cum de altfel nici el nu ne agrează,
pe străzile Zilelor fără adăpost,
ale Sentimentelor,
ce suntem obligați să le adăpostim,
prin Inimile de Vânt,
ale Furtunilor atâtor Speranțe,
ce ne oferă de fiecare dată,
buchete pline cu Zâmbete încleștate.

3) Nu pot să mă opresc

Alerg pe roți de Amintire,
ce nu fac pană Niciodată,
chiar dacă mi-aș dori uneori,
să se împotmolească,
pe podurile de Piatră ale Inimilor,
ce au început să se sfărâme,
sub tălpile Privirii tale,
Iubire.

Nu pot să mă opresc,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Clipelor,
prin sufletele cărora am trecut,
undeva-cândva,
Împreună,
Iubire,
fiindcă știu că-mi voi îneca,
Lacrimile,
în Visele tale,
despre Destinul nostru,
vândut de Absurd,
Deșertăciunii.

4)Într-un Secret al Timpului Iubirii

Ne-am înecat,
într-un Secret,
al Timpului Iubirii,
ce nu vroia să ne spună,
de ce ne-a dăruit Singurătatea,
Răsăriturilor,
Nimănui,
pe care Cuvintele rostite,
de Inimile de Jar,
ale Viselor,
l-au invitat la masa Viitorului,
pe fața căreia,

am așternut Fericirea,
fără să bănuim măcar o singură dată,
că alături de noi,
se așezase și Destinul,
cu coatele murdare,
de noroiul Întrupărilor,
atâtor Clipe,
și că ne va vărsa pe țesătura Fericirii,
Absurdul amar,
al acestei Lumi a Deșertăciunii,
pătându-ne-o astfel cu Moartea,
pe care n-am mai reușit,
să o îndepărtăm,
oricât de mult,
ne-am spălat,
fiecare fărâmă de Amintire,
plină de Durere,
care ni se impregnase,
pe fața de masă,
a Viitorului,
ce ne aparținuse,
undeva-cândva,
Iubirii,
pe care dorim și acum,
atât de mult,
să o reîntâlnim,
măcar o singură dată.

5) Ne strivește până și Urmele Fericirii

Zori de Inimi,
bat la ferestrele Zâmbetului tău,
Sfințenie a Iubirii,
care te speli,
pe Ochii Cuvintelor,
cu roua Viselor,
izvorâtă din vulcanii Sentimentelor,
care erup cu Sângele Speranțelor noastre,
pe străzile Pașilor unui Timp,
ce pare lipsit de griji,
atunci când îl privim,
printre gratiile Indiferenței,
față de Viitorul tot mai greu,
ce ne strivește,
până și Urmele Fericirii,
lăsate în brațele Orizonturilor,
a căror Moarte,
o vedem atât de târziu,
încât nu mai putem face nimic,
ca să le readucem,
în suflarea Prezentului,
ce nu ne va mai aparține vreodată,
împreună.

6) Timpul Nimănui

Scene roase de Cuvinte,
abia se mai pot ține pe picioare,
de bete ce sunt,
în brațele Zilelor noastre fără adăpost,
de Statui Vivante,
care abia mai reușim,
să ne interpretăm rolurile Absurdului,
ce ne sunt oferite cu forța,
de către Destinele de plumb,
ale Morții,
ce abia așteaptă,
să ne plătim întreaga datorie,
Țărânii Viselor,
al căror praf de Priviri,
este spulberat pe Inimile de Vânt,
de către Speranțele deșarte,
de pe străzile fără nume,
din Cimitirele de Amintiri,
unde suntem duși,
de convoaiele funebre ale Clipelor,
care și-au pierdut virginitatea,
propriilor Eternități,
fiind obligate să se iubească,
cu Timpul Nimănui.

7) Adevărul Iubirii

Nu te-am întrebat niciodată,
de ce ai spart cu atâta râvnă,
Adevărul Iubirii,
de cimentul rece,
al Întrebărilor,
transformându-l,
în nenumărate cioburi tăioase,
de Priviri,
prin care ne rănim Cuvintele,
atunci când întâmplător,
călcăm prin ele,
fără să fim anunțați,
de către Viitorul,
ce ne strivește cu Singurătatea
Zilelor fără adăpost,
prin care ne ducem,
Nesiguranța și Neliniștea,
atâtor flăcări de Clipe,
care se sting neanunțate de Nimeni,
pe țărmurile roase de Disperare,
ale Așteptărilor,
unicele care ne-au mai rămas,
alături de Destinul,
ce nu mai știe încotro să meargă.

8) Pe Soclul Morții

Pași de Vânt,
ne spulberă Inimile Cuvintelor,
spre Nicăieri,
antrenând odată cu ei,
Lacrimile epavei unei Fericiri,
care-și amintește,
de nesfârșitul Oceanului unei Iubiri,
pe care ne doream undeva-cândva,
să ne rătăcim Visele,
ale căror plete de Dorințe,
erau duse pe valurile unui Adevăr,
despre care nici unul dintre noi,
nu știam pe atunci,
că ne va alunga,
atât de departe de noi înșine,
încât nu va mai rămâne nimic,
din toată Lumea pe care ne-o clădisem,
Clipă cu Clipă,
fiindcă aceasta se afla,
pe Soclul Morții,
oricât de mult,
vroiam să negăm acest fapt,
el era, totuși, Adevărat.

9) Adevărul Absolut al Iubirii întregului Univers

Aprinde-mi torța,
Eternității Clipei,
Iubire,
și-apoi zidește-o,
în stânca Adevărului unei Fericiri,
să ne lumineze,
Calea spre Sacralitate,
cu Divinitatea Nesfârșirii,
Sentimentului,
de a fi noi înșine,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
întregului Univers,
care ne-a zămislit Înțelesul,
Nemărginirii,
din Privirea Cuvântului,
pe care l-a rostit Dumnezeu,
numai pentru noi,
ca să dea un Sens Conștient,
sângelui Devenirii,
care fierbe în noi,
aprinzând toate stelele,
Luminii Divine,
pe aripile Eternității căreia,
ne dorim să putem zbura.

10) Aprindeți-ne Visele

Cuprinde-mi cu brațele Nesfârșitului,
Florile de Cer ale Iubirii,
pe care nici o Furtună sentimentală,
să nu le poate rupe vreodată,
din Inima de Jar,
a Adevărului Absolut.

Zori de Foc Sacru,
aprindeți-ne Visele,
să ne luminăm cu ele,
întreaga Eternitate de Clipă,
din care nu mai vrem să ieșim vreodată,
la fel de Singuri,
precum ne-a fost dat să ne naștem,
în această Lume,
ce părea până acum,
a fi a Nimănui.

11) Lacrimile Regretelor

Valuri înspumate de Vise,
lovesc fără oprire,
țărmurile Cuvintelor,
ce par a ne apăra cu ardoare,
Disperarea Absurdului violet,

al oceanului de Amăgiri,
care vuiește neîntrerupt în noi,
Iubire,
a Nimănui,
ai ajuns alungată,
până și de cenușa,
Amintirii,
care nu te mai suporta,
pe la porțile propriilor Gânduri,
puse la uscat,
de Lacrimile Regretelor,
pe gardurile Uitării,
de noi înșine.

12) Crezând că te voi întâlni Iubire

Nu te-am întrebat niciodată,
Fericire,
de ce Adevărul tău,
mi-a ars în întregime,
Zorii de carton,
ai Viselor,
despre care trebuie să recunosc,
că au rămas mereu neîmplinite,
dar nu înainte,
de a le mototoli,
Înțelesurile străvezii,
strivindu-le cu norii de plumb,

ai Cerului Singurătății,
din Sufletul căruia,
ni s-a născut Eternitatea Clipei,
pe străzile căreia,
încă mai alerg,
crezând că te voi întâlni,
Iubire.

13) Valuri de Vise

Aripile înspumate,
pe care ne zboară,
Valuri de Vise,
lovesc în Țărmurile de Lacrimi,
ale Cuvintelor,
din care ne-am clădit,
de fiecare dată,
aceleași castele de nisip,
strivite de Înțelesurile neatente,
cu Adevărul mereu accidentat,
al unei Iubiri,
ce-abia se mai poate ține pe picioare,
dorind să ne spună,
că în palmele sufletului ei,
Fericirea,
ar fi trebuit să ne ghicească Viitorul,
dacă ne-ar fi întâlnit,
împreună,

pe strada aceluiași,
Destin.

14) Țărâna Cuvintelor

Aripi de Speranțe,
ni se deschid,
peste Cerul violet,
al Amintirilor,
Ființei,
înveșmântată în Moartea,
hrănită cu Disperări,
peste care zburăm,
crezând că doar așa,
ne putem ascunde,
de Țărâna Cuvintelor,
în care ni s-a întrupat,
Destinul,
unei Lumi înecată,
în Absurdul,
atâtor Dureri,
care azi se numesc,
Iubiri.

15) Apusuri mov

Regrete de plumb,
ni se scurg,
prin venele cenușii ale Cuvintelor,
a căror Așteptări,
ne rătăcesc Privirile,
în căutare de Iubire.

Apusuri mov,
ne strivesc Amintirile,
pierdute în Singurătatea amară,
a Destinului,
Nimănui.

16) Orgoliile și Compromisurile unui Zâmbet

Înțelesuri desțelenite,
cu lamele ascuțite și adânci,
ale țărmurilor de Lacrimi,
la care speră să ajungă,
undeva-cândva,
Cuvintele naufragiate,
ale Iubirii,
care plutește în derivă,
însetată de noi,

peste Orizonturile,
pustii și triste,
tot mai apăsătoare,
ale Indiferențelor,
în care ne înveșmântăm,
Orgoliile și Compromisurile,
unui Zâmbet,
ce pare a fi pentru vecie,
furat de Uitarea,
atât de îndatorată Morții,
încât ne-a vândut ei,
unica Eternitate de Clipă,
în care am fi reușit să rămânem,
pentru totdeauna.

17) De la Moarte

Pași de Cuvinte rătăcite,
calcă apăsat și hotărât,
peste noroiul în care ne-am întrupat,
Durerile și Absurdul,
unui Destin,
pe care l-am primit în batjocură,
de la Moarte,
pentru a fi ademeniți,
cât mai ușor,
de către aceasta,
atunci când va decide,

să ne sacrifice,
pe altarul Deșertăciunii,
pentru a fi puşi pe masa îmbelşugată,
a Absurdului,
cu toate frământările care ne-au biciuit,
Speranțele de a ne găsi,
undeva-cândva,
Iubirea.

18) Zorii vineții reci și indiferenți

Ferestre deschise de Priviri,
încă mai așteaptă în zadar,
Lumina Divină a Speranțelor,
printre stropii Lacrimilor,
unor Țărmuri de Așteptări,
pustii și triste,
pierdute printre Gândurile,
ale căror catarge frânte de Cuvinte,
ne șterg fără încetare,
strălucirea Viselor,
lăsând în urmă,
doar Zorii vineții,
reci și indiferenți,
ai Compromisurilor,
cu noi înșine.

19) Din palmele Furtunilor de Cuvinte

Petale de Adevăr,
se scutură haotic,
din palmele Furtunilor de Cuvinte,
acoperindu-ne fața Iubirii,
cu Ridurile tot mai adânci și triste,
ale Uitării,
în care ne înveșmântă Destinul,
fără să ne dăm seama,
spre a fi pregătiți,
pentru Moartea,
care se hrănește,
cu fiecare Clipă,
ce ne-ar fi putut deveni Eternă,
Iubire.

20) Porțile ruginite ale Inimilor unor Amintiri

Scrisori pierdute,
de către Vise,
se înșiră mototolite și aruncate,
pe străzile desfundate ale Uitării,
a cărei Pași se înșiră haotic,
pe tâmplele transpirate,
ale Durerii,
încălțate cu pantofii scâlciați și roși,

ai Disperării,
care ni se perindă,
prin Ochii Răsăriturilor Nimănui,
lovind cu putere,
în Porțile ruginite,
ale Inimilor unor Amintiri,
ce încă mai bat,
în piepturile Cuvintelor noastre,
ajunse de ocară,
înaintea Privirilor pierdute,
ale Singurătății.

21) Niciodată, Nimănui

Regăsiri zbuciumate și triste,
se lovesc neîncetat,
de Eternitățile Clipelor pierdute,
declarate a fi,
obiecte de unică folosință,
care nu se mai înapoiază,
Niciodată, Nimănui,
oricât de mult,
și-ar dori Iubirea,
care le-a dat dispărute,
pe țărmurile pustii ale Lacrimilor,
unor Cuvinte,
ce caută cu disperare,
un adăpost în Privirile reci,

ale Zilelor fără adăpost,
ce-au început să ningă,
cu fulgi mari de Amintiri,
peste mormintele fără nume,
ale Amintirilor.

22) Pe aripile Eternității unei Clipe

Strigăte surde,
de Inimi fără adăpost,
lovesc țărmurile Lacrimilor,
atâtor Amintiri,
peste care ni se aștern,
valurile triste,
ale Viselor înecate,
în Privirile amare,
ale Timpului,
Nimănui,
pe care l-a implorat,
undeva-cândva,
Iubirea,
să ne învețe,
cum putem să zburăm,
pe aripile Eternității unei Clipe,
despre care nici Dumnezeu,
nu ne spune nimic,
ori cât de mult îl întrebăm,
sau poate că nu vrea să ne spună,

despre Moarte,
cine știe...?

23) Rătăcită printre spinii Amintirilor

Cine ar mai lua în seamă,
o Iubire,
odată rătăcită,
printre spinii Amintirilor,
ce rănesc Inimile de Jar,
ale Lacrimilor unor Cuvinte,
ce erau întâmplător ale noastre,
înecate în Movul decolorat și trist,
al atâtor Apusuri,
care ne înveșmântă,
acum,
Singurătatea,
și ard cu prisosință Depărtările,
pe care visam să mergem,
undeva-cândva,
pentru a ajunge,
la Steaua Nemuririi,
unei Promisiuni,
a Sentimentelor,
pe care vroiam neapărat,
să ne-o ținem,
unul față de altul.

24) Pe strada fără Cer

Încă te mai aștept,
pe strada fără Cer,
a Destinului Morții mele,
pe care o trăiesc în această Lume,
a Absurdului,
Iubire,
să pot privi până dincolo de mine,
undeva departe,
în Eternitatea Cuvântului,
pe care L-a rostit Dumnezeu,
numai pentru noi,
la ceas de Singurătate,
încă de pe Vremea,
când toate Zilele Clipelor,
aveau un adăpost,
în Inimile de Jar ale Speranțelor.

25) Inimile de Gheață ale Pașilor unor Cuvinte

Oare câte Priviri,
ne-am răstignit,
pe mormintele anonime,
ale Eternităților unor Clipe,
ce și-au dat ultima suflare,
așteptând Iubirea,

încarcerată de către Destin,
în Inimile de Gheață,
ale Pașilor unor Cuvinte,
care ne-au furat,
fără să ne dăm seama,
din propria noastră Viață,
pentru a ne vinde,
Alienării unei Lumi,
a Nimănui,
pe care nu vom reuși,
să o înțelegem,
vreodată.

26) Pe străzile fără nume

Ascultă-mă Moarte,
măcar o singură dată,
când te mai întreb,
de ce ne irosești,
absolut toate Eternitățile Clipelor,
fără să ne lași nici una dintre ele,
pe străzile fără nume,
unde ne vagabondează,
fără nici un țel real,
Destinul,
pe care nici Dumnezeu,
nu avea cum să-l lase,
să fie al Nimănui,

pentru totdeauna,
chiar și atunci,
când ne traversează,
Privirea stinsă,
a Inimii de Jar,
unde ni se ascundea,
undeva-cândva,
Adevărul unei Iubiri.

27) Flori de Lacrimi

Și-am devenit o stea căzătoare,
pe tâmplele Cuvintelor tale,
Iubire,
luminându-ți Calea,
cu un Destin al Morții,
fără voia mea.

Pe urmă m-am pierdut,
în nopțile dense ale Absurdului,
orbind de tine,
printre foșnetele pline de Durere,
ale frunzelor Privirilor,
ce-au ruginit,
de atâtea Gânduri amare,
care ne striveau,
cu pașii lor rătăciți,
Speranțele,

devenite acum,
ale Nimănui.

Nici atunci când am vrut să mă reîntorc,
la mormântul Zâmbetului tău,
n-am mai reușit vreodată,
nimic mai mult,
decât să aștern la tălpile Amintirilor,
câteva Flori de Lacrimi,
rupte undeva-cândva,
din Inima ta de Jar,
Iubire.

28) Din cascadele Inimilor unor Cuvinte

Prefă-mă în fluviu,
și lasă-mă să curg,
pe fruntea Viselor tale,
Iubire,
să iau cu mine,
întreaga durere și tristețe,
a acestei Lumi,
înecată-n Absurd,
chiar de-ți voi stârni Amintiri,
atunci când mă voi prăbuși,
la tălpile Eternității,
din cascadele Inimilor unor Cuvinte,
pe care ni le-am rostit,

adeseori,
atunci când invocam,
Nemurirea.

29) La tălpile Icoanei Voinței Lui

Niciodată n-aș reuși să mor,
decât,
înveșmântat în Cuvintele tale,
Iubire,
Conștient că-n Inimile lor,
se va așterne Pustiul,
Absurdului acestui Destin,
al Lumii,
ce nu a fost niciodată a noastră,
fiind îndatorată întru totul,
Morții de noi înșine,
care l-a avut mereu,
pe Dumnezeu,
alături de ea,
fără ca să aflăm vreodată,
de ce?,
chiar și când ne înecam,
cu Florile de Lacrimi,
prin Catedralele impunătoare,
ale Rugăciunilor,
pe care le așterneam,
la tălpile Icoanei Voinței Lui.

30) Farmecele Morții

Oare de câte ori,
L-ai întrebat pe Dumnezeu,
Iubire,
de ce ne-a înveșmântat,
odată cu Creația,
în Farmecele Morții?

Să-i fi plăcut acestea,
atât de mult,
încât a hotărât,
ca Destinul să ne oblige,
să le purtăm de fiecare dată,
atunci când ne alegem,
Eternitatea unei Clipe?

Și astfel am ajuns,
să ne adresăm doar Cimitire de Cuvinte,
printre Mormintele Privirilor pierdute,
pe care va scrie,
la final,
numele nostru,
Iubire.

31) Nu a fost niciodată al nostru

Stele de Lacrimi,
se preling,
părăsind,

pleoapele Cerului unor Cuvinte,
spre a fi furate,
de albiile Ridurilor unui Timp,
al Amintirii,
Nimănui,
în Inima de Vânt,
a căruia,
cădem cu fiecare Eternitate de Clipă,
irosită în van,
de către Destinul,
Unui Dumnezeu,
ce nu a fost niciodată al nostru,
Iubire,
ci al Morții.

32) În puterea Morții

Alergam împreună,
printre Florile de Lacrimi,
ale Fericirii,
Iubire,
pe care ni se părea,
că le îmbrățișează Timpul,
dăruindu-ni-le,
în buchete de Nesfârșire,
până când,
a început să ningă,
cu stele căzătoare de Amintiri,
peste Viitorul tot mai apăsător și trist,

al Destinului,
ce nu putea să ne înțeleagă Visele,
fiindcă se afla dintotdeauna,
în puterea Morții,
chiar de nu vroiam să știm acest lucru,
el ne despărțea de noi înșine,
răsplătindu-ne cu Durerea surdă,
a Absurdului,
din Privirile pierdute,
ale Sfinților Așteptării,
ce-abia mai stau sprijiniți,
pe pânzele reci și mucegăite,
ale Icoanei,
Jurămintelor noastre,
de Dragoste.

33) Viscolește trist

Oare care Oracol al Lacrimilor?,
ne-ar putea spune,
de ce am căzut adânc,
pe tărâmul Durerii,
departe de noi înșine,
unde viscolește trist,
numai cu stele căzătoare,
doar Pustiul Singurătății,
de Cuvinte descompuse,
unde nici Lumina Divină,

a Adevărului Iubirii,
nu mai poate să pătrundă,
pentru a ne reaminti,
de Zâmbetul Răsăritului,
din Privirea prin care,
L-am întâlnit cu adevărat,
pe Dumnezeul nostru,
în toată strălucirea Lui.

34) Orizonturile Zilelor fără adăpost

Urme de gheață,
ne topesc sloiurile Amintirilor,
ale căror Flori de Lacrimi,
ni se preling,
în stropi de flăcări,
peste Inimile Cuvintelor,
ce încă mai bat pentru noi,
Iubire,
încercând să strivească,
Pustiul Gândurilor,
care le apasă,
cu Orizonturile Zilelor fără adăpost,
ce se prăbușesc peste noi,
surd și dureros,
înveșmântându-ne de fiecare dată,
cu Singurătatea lor.

35) Cazinoul Viselor noastre

De ce Doamne,
ai lăsat,
doar zarurile de piatră amară,
să ne arate,
Calea spre Absolut,
a Adevărului Iubirii?

La care nici unul dintre noi,
nu vom câștiga niciodată,
nimic altceva,
în afară de Alienarea Singurătății,
oricât am încerca,
să pariem la ruleta roasă,
de mâinile atâtor Eternități de Clipe irosite,
ce nu vor afla niciodată,
că întreg Cazinoul Viselor noastre,
aparține Absurdului și Deșertăciunii,
acestei Lumi a Morții.

36) Florile Lacrimilor unor Cuvinte

Navigăm,
printre maluri prăpăstioase,
Iubire,
pe care ne-am dori să le escaladăm,

conștienți că nu vom reuși niciodată,
să rupem pentru Eternitate,
de pe buzele lor,
abrupte,
Florile Lacrimilor,
unor Cuvinte,
care le năpădesc,
cu Sinceritatea lor debordantă,
din care ne-am fi dăruit,
buchete de Lumină Divină,
unul altuia,
alungând Noaptea Absurdului,
acestui Destin al Morții,
pe care nu l-am acceptat Niciodată,
ca fiind al nostru.

37) În sufletele cărora am murit

Ziduri de Întrebări,
străjuiesc mormintele Cuvintelor,
în sufletele cărora,
am murit,
împreună cu Florile de Lacrimi,
ale Fericirii,
alături de care,
ne credeam,
fără de sfârșitul,
atât de rece și trist,

al Destinului acestei Existențe,
care ne eliberează de propriul ei sine,
numai prin Moartea,
despre care nu știm,
să fi cunoscut vreodată,
la rândul ei,
Iubirea.

38) Prin venele apusurilor mov

Rătăciți mereu,
pe drumurile impracticabile,
de noroaiele Cuvintelor,
prin care înotăm dezarmați,
de noi înșine,
suntem obligați să împletim,
coșurile Viselor de sălcii,
în care să ne adunăm,
Florile de Lacrimi,
ale Singurătății alienate,
a unui Destin Absurd,
al Disperării,
unei Lumi,
ce nu a fost pregătită vreodată,
să ne poată primi,
prin Privririle unei Iubiri,
pe care Timpul a înstrăinat-o,
într-atât de mult de noi,

încât ne-a transformat-o,
într-o Povară a Fericirii,
pentru deliciul Morții,
care ni se scurge,
prin venele apusurilor mov,
ale Zâmbetelor Deșertăciunii noastre.

39) Prin Moarte

Aripi zidite-n Absurd,
zboară încarnate,
în Pereții ruinați ai Deșertăciunii,
de pe Cerul Violet,
al Durerilor Facerii,
unei Lumi a Nimănui,
pe umerii căreia Dumnezeu,
și-a lăsat întreaga Singurătate și tristețe,
a Universului Gândurilor Sale,
încercând să ne arate și nouă,
prin Moarte,
cât de multe a îndurat,
fără de noi,
Iubire.

40) La margine de Speranțe

Ce-am mai putea face,
decât să lăsăm,
și această Poartă sentimentală,
ruginită și părăsită,
pe lângă care trecem,
și suntem noi acum,
să zacă la marginea unor Speranțe,
conștiente că acestea,
nu îi va mai deschide vreodată,
Sufletul,
ascuns în Privirea,
în care nu ne mai regăsim,
aceiași Inimă de Jar a Viitorului,
unei Iubiri,
pierdută acum,
printre Florile de Lacrimi,
ale Uitărilor,
reci și triste,
din Cimitirele de Cuvinte,
pe unde își irosesc Pașii Regretele,
Zâmbetelor de Gheață,
ale Destinului nostru.

41) Peste Inimile putrezite ale Cuvintelor

Crengi pustii de Gânduri,
și-au scuturat frunzele ruginite,
de Amintiri,
peste Inimile putrezite,
ale Cuvintelor,
ce foșnesc sub tălpile grele,
ale Orizonturilor Singurătății noastre,
a căror Răsărituri,
se pierd în Ridurile adânci,
din solul Disperărilor,
unde Absurdul își lasă,
Urmele reci și triste,
ale propriilor Înțelesuri,
ce au ajuns să ne arate Calea,
spre Moartea,
din noi înșine.

42) Ne-a obligat Moartea să-l înțelegem

Ne-am răstignit,
pe frunțile Furtunilor de Lacrimi,
din Inimile de Jar ale Cuvintelor,
crezând că Eternitățile de Clipe,
prin care ne trecem Existența,

ni se vor închina,
Iubirii,
de câte ori vor trece,
pe lângă Porțile masive,
pline de Lacătele Disperării,
înecate mereu în Absurd,
ale Sufletelor noastre,
ținute ferecate de către Destinul,
străin și rece,
pe care ne-a obligat Moartea,
să-l înțelegem,
chiar dacă ne desparte de noi înșine.

43) Aclamau de zor Alienarea Singurătății

Și-au aruncat Amintirile,
cu buchetele Florilor de Lacrimi,
peste mulțimile de Cuvinte,
ale Tristeților,
care aclamau de zor,
Alienarea Singurătății,
ce avea să le viziteze,
Frazele lungi și fără sens,
rostite cu patos,
de Iluziile Vieții și Morții,
la tălpile Viselor,
care ne strivesc,
orice Speranțe.

44) Încă de dinainte de a fi Absurdul și Deșertăciunea

Nori de priviri,
Zburdă pe Cerul Viselor,
Florilor de Lacrimi,
dăruite Zilelor fără adăpost,
ale Cuvintelor,
tot mai reci și indiferente,
ce se reazămă,
de aripile Binelui și Răului,
într-un zbor al Durerii,
care le duc către Moartea,
căreia ni s-a vândut Destinul,
încă de dinainte,
de a fi Absurdul și Deșertăciunea,
acestei Lumi,
hărăzită să ne pierdem mereu,
de noi înșine.

45) Dacă Iubim

Furtuni amăgitoare,
ne descântă Alienarea Absurdului,
de a fugi de noi înșine,
pe țărmurile roase de Timp,

ale Iluziilor Vieții și Morții,
din Visele cărora,
ne-am făurit Clepsidre de Durere,
cărora le hrănim trupurile,
cu Eternitățile Clipelor noastre,
transformate de Blestemul acestei Lumi,
în boabe de nisip,
pentru a ne măsura cu ele,
Păcatele Originare,
ce nu ne vor fi niciodată iertate,
dacă Iubim.

46) Blestemul Sângelui

Să fi fost atât de singur Dumnezeu,
fără suferința noastră?,
încât a fost nevoit,
să ne clădească,
catedrale întregi de Păcate Originare,
pentru a ne proslăvi în ele Suferința,
care ni se hrănește,
cu Blestemul Sângelui,
pe treptele Orgoliilor și Ierarhiilor,
Durerii și Amărăciunii,
cu ale căror cărămizi,
ne clădim neîncetat,
Calea către Moartea,
ce ne izbăvește de noi înșine,

atât de greu de suportat,
mai ales când Zorii reci,
ai Cimitirelor de Cuvinte,
ne striveau Viitorul,
cu tălpile de plumb ale Singurătății.

47) Ne rotim

Ne rotim până amețim,
pe sferele stropilor unor Amintiri,
în care ne ghicesc Durerile,
Compromisurile,
ce avem să le facem,
mai ales atunci când udăm,
Florile de Lacrimi,
ale Speranțelor ruginite,
ce foșnesc suspinând,
sub tălpile Viitorului tomnatic,
care-și dorește să ajungă,
cu tine Iubire,
la Altarul Morții,
care să ne binecuvânteze,
Absurdul acestei Existențe,
a Deșertăciunii,
alături de care,
ne rotim,
până când amețim,
în dansul sinistru al Vieții.

48) Pe scena cărora

Ne-am născut,
pe Lumea Zodiilor de ceară,
care ne topește Iubirea,
pe fruntea unui Timp,
al Ridurilor Non-Sensurilor Existențiale,
prin care ni se scurge Durerea,
născută din Speranțele deșarte,
ale Răsăriturilor,
de a ne aduce o nouă zi,
care să nu mai fie tot fără adăpost,
precum precedentele,
pe scena cărora,
ne-am jucat fără încetare,
rolurile perfide,
de Statui Vivante,
ale Absurdului.

49) Se stinge pe bolta Inimii

Promsiuni de ceară,
se topesc la tălpile de Jar,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
mânjind coroanele mortuare,
ale Zâmbetelor înghețate și triste,

care întregesc convoiul funerar,
al Eternităților noastre de Clipe,
atunci când te conducem pe ultimul drum,
Iubire,
uitând să ne mai luăm rămas bun,
de la Cerul Privirii tale,
pe care abia acum,
observăm,
prima stea căzătoare a Viitorului nostru,
cum ni se stinge pe bolta Inimii,
propriului Destin,
pentru totdeauna.

50) Tălpile Viselor însângerate

Țărmuri de Remușcări,
întorc mereu și celălalt obraz,
Valurilor Amintirii,
care le pălmuiesc,
cu râvna pe care doar Oceanul,
Sentimentelor poate să o facă,
cu tălpile Viselor însângerate,
de la cioburile tăioase ale Clepsidrelor,
sparte de Moartea nemulțumită,
de Iubirea,
ce era cât pe ce să îi răpească,
O Eternitate de Clipă,
în care întâmplător,
ne aflam noi doi.

51) Neputința de a fi noi înșine

Aripi de Dor,
ning cu Regrete,
plutind pe Cerul de Plumb,
al Ochilor de Ceară,
ai Așteptărilor,
care se topesc,
după Orizonturile Mov,
ce devin fluide,
în Focul sacru al unei Iubiri,
ce privește neputincioasă,
cum se scurg,
prin Ridurile unui Timp al Morții,
în a cărui Oglină ne privim,
Neputința de a fi noi înșine.

52) Ajutor divin

Dansuri fantomatice,
cu Inimile Pașilor rănite,
ne învârt Destinele,
amețindu-le cu fierbințeala transpirației,
Stropilor Cimitirelor de Cuvinte,
ce ni se preling,
pe obrajii groși ai Timpului,

clădiți astfel,
de Păcatele Originare,
să nu cumva să simtă,
Eternitățile Clipelor,
ce mor în brațele Indiferenței,
primită ca ajutor divin.

53) Fluidul Privirii noastre descompuse

Zaruri aruncate de Speranțe,
în sânul rece al Timpului,
pentru a fi duse,
de Ridurile adânci ale Destinului,
într-o cădere încătușată și nervoasă,
pe umerii neobosiți,
a numerelor Necâștigătoare,
ale Morții,
mereu în așteptare cu Porțile deschise,
din care Religiile și-au croit Paradisul,
Eternității,
pe care se va prelinge,
într-o bună Zi,
Tot fără adăpost,
Fluidul Privirii noastre descompuse,
în razele unei stele,
cu nume de Amintire.

54) Învățăm să ne mințim

Anii ne-au devenit,
clovnii de ceară,
ai Compromisurilor cu noi înșine,
care se topesc în arena circului,
propriilor Non-Sensuri ale Existenței,
nimicind Amintirile,
pe străzile fără nume,
ale Obsesiilor,
din cărămizile cărora,
ne-am clădit mereu,
Ierarhii tot mai înalte,
uitând că nu putem să ajungem la ele,
iar când ne-am dat seama,
am început să le dărâmăm,
cu aceeași fervoare,
cu care învățăm să ne mințim,
Propriile Iluzii ale Vieții și Morții.

55) Pe Lumea Non-Sensurilor Existenței

Cât de greu am reușit să învățăm,
Pașii de dans,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
pe aleile pline de gropi,

ale Cimitirelor de Cuvinte,
de care ne loveam,
călcându-ne Inimile de Plumb,
pentru a stinge cu ele Jarul,
care ne-a incendiat Privirile,
care căutau într-una,
sufletul Timpului,
pentru a afla în final,
că acesta lipsea cu desăvârşire,
pe Lumea Non-Sensurilor Existenţei.

56) Pentru a primi aplauzele

Ne-am născut într-un Ring de Dans,
al Non-Sensurilor Existenţei,
pe care suntem obligaţi,
să le îmbogăţim necontenit,
pentru a primi aplauzele,
Iluziilor Vieţii şi Morţii,
care ne frăgezesc Iubirea,
ce va face de fiecare dată,
deliciul Morţii,
pe masa bogată cu Deşertăciuni,
Unui Dumnezeu,
care se desfată,
cu Păcatele noastre Originare,
pe care ar fi putut la fel de bine,
să nu le fi creat vreodată.

57) Sub Cerul ce pare a-și fi pierdut stelele

Ziduri de Cuvinte,
de care nu avem voie să ne rezemăm,
decât dacă ne urmăm supuși Destinul,
Non-Sensurilor Existenței,
ce ni se înșiră pe Ringul de Dans,
al Morții,
pe care trebuie să o îmbrățișăm,
în locul Iubirii,
ce ne-a fost alungată,
pentru totdeauna,
sub Cerul ce pare a-și fi pierdut stelele,
ale propriului nostru Străin Subconștient,
fiindu-i furate de către Deșertăciune,
în lumea căruia ne este interzis,
să mergem vreodată,
fără a fi însoțiți de Iluziile Vieții și Morții.

58) Prin Catedralele pline de Durere și Alienare

Ce-a mai înaltă treaptă,
în Ierarhia acestei Lumi,
este cea de Paiață,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care se folosesc de sforile,

Non-Sensurilor Existenței,
pentru a ne face să dansăm,
pe scena roasă,
de Vremurile flămânde,
după Deșertăciune,
ale Teatrului de Păpuși,
devenit propria noastră Lume,
clădită de un Dumnezeu,
Păpușar,
care se va răzbuna crunt,
pe cei care nu suportă,
Piesa de Teatru Absurd,
pusă în scenă,
de Moartea căreia i-a dat Viață,
anume pentru noi,
și Păcatele noastre Originare,
fără de care n-avea cum să-și etaleze Puterea,
prin Catedralele pline de Durere și Alienare.

59) Ringul de Dans al Suferinței

Zidește-mi Doamne,
Visele,
pe fruntea plină,
de sudoarea Adevărului Absolut,
al Iubirii,
și-apoi lasă-mă să ard,
în Inima de Jar,

a Simțămintelor,
împreună cu ea,
până când voi uita de Timpul,
Păcatelor Originare,
pe care le voi îmbrățișa,
într-un Dans frenetic,
amețindu-le,
pentru a da la o parte,
toate Iluziile Vieții și Morții,
care le înveșmântă,
în Ringul de Dans al Suferinței,
Rămânând doar eu și cu Tine Doamne,
ca să te pot întreba,
care este rostul Alienării Singurătății,
ce ni se prelinge prin venele,
Non-Sensurilor Existenței?

60) Răzbunarea Lui Dumnezeu

Răspântii răstignite,
pe Inimile de Vânt,
ale Zilelor fără adăpost,
ne sunt imprimate pe frunțile Destinelor,
cu fierul înroșit al Durerii,
prin care Răzbunarea Lui Dumnezeu,
ne dovedește Puterea,
Lui Divină,
de altfel plină de o Iubire,

pe care doar Moartea,
poate să o înțeleagă,
pe străzile Naşterilor,
Non-Sensurilor Existenței,
ale căror nume,
suntem obligați să le atribuim,
fiecărui Cimitir al Cuvintelor noastre.

61) Le întremează Deșertăciunea

Primăveri pierdute,
la ruleta Destinului,
se înșiră pe tejgheaua roasă,
a Non-Sensurilor Existenței,
unde Iluziile Vieții și Morții,
obișnuiesc să ne bea Absurdul,
care le întremează Deșertăciunea,
tot mai obeză,
ce ne calcă în picioarele Timpului,
Speranțele,
puse la uscat,
pe sforile tot mai sărăcăcioase,
ale Vieților noastre.

62) Pe ringul Circului Iluziilor Vieții

Clovni de Vise,
fac tumbe pe ringul,
Circului Iluziilor Vieții,
în timp ce Pașii curajoși ai Destinelor,
riscă toate numerele fatidice,
ale zarurilor Timpului,
la Trapezul Non-Sensurilor Existenței,
pe care ne facem numerele zilnice,
ca să îndestulăm cu ele Moartea,
în cuștile cu Leii Singurătăților,
care ne sfâșie carnea Speranțelor,
din Circul veseliei forțate,
a Infernului acestei Lumi,
unde Sfinții de ceară,
ai Păcatelor Originare,
ne arată calea spre Debusolare,
topiți după desfrâurile Ierarhiilor,
Durerii și Absurdului.

63) Mă înnebunești Amintire

Iar mă înnebunești Amintire,
cu Orizonturile ce- au emigrat,
spre Lumina Divină,

pe care am pierdut-o,
la porțile Regretelor,
de a fi noi înșine,
alături de Străinul,
propriului Subconștient,
la care ar fi trebuit,
să ne reîntoarcem,
ca să aflăm adresa Iubirii,
ștearsă de pe Zidurile,
Zilelor fără adăpost,
la umbra cărora,
ne duceam traiul,
Disperărilor.

64) Să știe în orice moment

Cuprinde-mă Uitare,
de Privirea ce-mi stă să se prăbușească,
pe asfaltul Cuvintelor,
topite după roțile masive și grele,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care se învârt mereu,
după Iubirea,
despre care trebuie să știe,
în orice moment,
Iluziile Vieții și Morții,
ca să o putem primi în dar,
de la Destinul obedient,

pe fața stearpă,
a unui Dumnezeu compromis.

65) Plumbul rece al Norilor de Regrete

Ne-am înecat,
pe Țărmuri orfane,
de Orizonturi,
scăldate în Flori de Lacrimi,
care ni se preling,
peste Inimile de Jar,
ale Privririlor,
tot mai istovite,
de plumbul rece,
al Norilor de Regrete,
ce se abat,
pline de furtuni,
ale Gândurilor,
peste streașinile Amintirilor,
ce încep să fulgere,
frânturi de Iubire,
peste Alienarea Singurătății,
în care am căzut,
și ne incendiază,
Sufletele Viselor,
ce au mai rămas,
neînmormântate,
pe aleile pline de Disperare,

ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
care ne aprind,
fără să vrem,
Rugul Uitării.

66) Singurătatea alienată a Catedralelor unor Cuvinte ruinate

Pași de dans,
încălțați cu Flori de Lacrimi,
transpiră pe ringul învechit,
al Iluziilor Vieții,
încercând să țină ritmul Morții,
fredonat cu înverșunare,
de Non-Sensurile Existenței,
prin care Lumea Deșertăciunii,
devine o reușită,
a Dumnezeului Nimănui,
căruia trebuie să-i închinăm,
întreaga noastră Iubire,
ce nu se poate găsi,
decât în Singurătatea alienată,
a Catedralelor unor Cuvinte ruinate,
prin care ni se ascunde,
Străinul Subconștient.

67) Aria Descompunerii

Orchestre de Vicii,
ne cântă aria Descompunerii,
atât de îndrăgită de Timpul,
care-și vinde Eternitățile Clipelor,
prin bordelurile Ierarhiilor,
Societăților de Consum,
Disperare,
cât mai frăgezită cu Durere,
pentru a satisface deliciile Morții,
prin Târgurile Non-Sensurilor Existenței,
tot mai obeze și puse pe harță,
cu tot ce poate însemna a fi Iubire,
și nu este raportat,
Absurdului.

68) Mă ard mereu

Mă ard mereu,
Zorii incendiați,
ai Florilor de Lacrimi,
pe care aș vrea să le dăruiesc Nopții,
din Inima ta de Jar,
Iubire,
ca să-ți lumineze Calea,
spre Adevărul Absolut,

al Străinului Subconștient,
ascuns prin venele Speranțelor,
pe ale căror aripi de Cuvinte,
mi-aș dori să putem zbura,
până dincolo de tâmplele Ridurilor,
adâncite de Durerea,
unui Timp,
în care ne-am născut accidental,
nefiind niciodată al nostru.

69) Adevărate Catedrale de Alienări

Furtuni de Remușcări,
fulgeră Eternitățile Clipelor,
ce se aprind în venele,
Cimitirelor de Cuvinte,
incendiindu-ne Speranțele,
într-o horă apocaliptică,
a Deznădejdii,
din care Disperarea,
își clădește,
adevărate Catedrale de Alienări,
ale căror icoane de Priviri pierdute,
ne sunt servite pe străzile Singurătății,
mai ales atunci când ne căutăm Iubirea,
dată dispărută,
de la domiciliul Non-Sensurilor Existenței,
mai demult decât Vremea Morții,
în brațele căreia ne-am născut.

70) La temelia Zidurilor unor Priviri

Nopți de Amintiri,
năruite de Zorii Singurătăților,
din ruinele cărora,
încercăm să ne recuperăm,
fiecare cărămidă de Vise,
pe care am putea-o așeza,
la temelia Zidurilor unor Priviri,
reconstruite și consolidate,
la o nouă adresă,
despre care nici Moartea,
stăpâna aceste Lumi,
să nu mai știe unde locuiește,
Iubirea,
Florilor de Lacrimi,
din Inimile de Flăcări,
ale Cuvintelor,
ce nu se vor mai prăbuși,
în Neantul unde ni se pierd,
Speranțele.

71) Valuri de Suspine

Lanțurile indiferente ale Timpului,
ne leagă de Regretele strâmbe,

ale Prezentului Nimănui,
ce se sparge în Valuri de Suspine,
pe Țărmurile tot mai prăpăstioase,
ale Zorilor,
care ni se îneacă,
în cănile de pustiu ale Viselor neîmplinite,
pe care le sorb Diminețile Amintirilor de Plumb,
ce cad greoi peste acoperișurile insalubre,
ale Zilelor fără adăpost,
la umbra cărora suntem obligați,
să ne ducem spre Moarte,
Eternitățile Clipelor.

72) Pe sub arcadele întunecate

Riduri prăpăstioase de Cuvinte,
ne poartă prin canioane adânci,
de Înțelesuri,
ce vor să spargă în zadar,
porțile Trecutului,
care ne țin ascunse,
secretele Iubirii,
ce este astfel șantajată,
să nu ne mai acorde,
Vreodată,
șansa de a o regăsi,
pe străzile fără adrese,
ale Viselor,

ce ni se pierd disperate,
pe sub arcadele întunecate,
ale Non-Sensurilor Existenței,
în spatele cărora,
se află Domeniile Morții.

73) Destinul glaciar

Ninge cu Zaruri de Plumb,
ce cad mereu pe numerele Disperării,
care ne troienește Durerea,
așternută în nămeți tot mai amari,
peste Amintirile înfrigurate,
ce vor să se încălzească în zadar,
printre Zidurile dărăpănate,
ale Zilelor fără adăpost,
ce ne îngheață la rândul lor,
Destinul glaciar,
ce dârdâie spasmodic,
din toate încheieturile Neșansei,
din care a fost clădit,
de către Moarte,
ca să nu poată evada vreodată,
împreună cu noi,
din Lumea Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței.

74) Avem impresia că suntem stăpânii

Suntem obligați să respirăm,
Ucigând,
Eternități de Clipe,
ca să trăim,
Iluziile Vieții și Morții,
pe ale căror aripi,
avem impresia că suntem stăpânii,
Liberului Arbitru,
ale cărui Non-Sensuri ale Existenței,
le denumim inconștient,
Minuni ale Lumii,
fără să realizăm vreodată,
că nu sunt decât o Fata Morgana,
care ne lasă impresia,
unei oaze de Iubire,
în plin deșert al Compromisurilor,
cu propriul Sine,
unde în zadar,
vrem să găsim,
tainele Adevărului.

75) Ne sfâșie Viitorul

Speranțe încercănate,
de false Primăveri de Cuvinte,

ce ning cu Disperări,
pe Inimile de Jar,
tot mai stinse,
la ferestrele Privirilor strivite,
de norii de plumb,
ai Furtunilor de Gânduri,
tot mai indiferente și obtuze,
ce ne sfarmă,
Eternitățile de Clipe,
în care ne-am putea ascunde,
Iubirea,
din calea Zilelor fără adăpost,
ce se reped să ne sfâșie Viitorul.

76) rdem

Ardem,
cu flăcări de Uitare,
Depărtările,
ce dospesc Alienările Singurătății,
care ne frământă Disperările,
pe mesele tot mai abundente,
ale Coșmarurilor.

Ardem,
cu Indiferență,
Zilele fără adăpost,
sub Zidurile de Absurd ale cărora,

ne ducem tot mai istoviți,
traiul Iluziilor Vieții și Morții.

Ardem,
Paginile Non-Sensurilor Existenței,
în care speram să ne regăsim,
Străinul pierdut din noi înșine,
la Focul Sacru al căruia,
am fi reușit să ne întâlnim,
Iubirea.

Ardem,
tot ceea ce a însemnat,
a fi Sensul,
propriilor Ființe vreodată,
fiindcă doar așa,
ni se va putea împlini Destinul,
acceptat de Moarte.

77) Din Iubirea topită

Frunze ruginite de Regrete,
traversate haotic,
de nervurile Așteptărilor Morții,
tot mai ferme,
pe străveziul aproape incolor,
al Amintirilor,
care se topesc,

sub umbrele reci și indiferente,
a Frigului unor Priviri,
din Inimile de Jar stinse,
ale Cuvintelor,
pe care ni le rosteam,
undeva-cândva,
clădind din Iubirea topită,
în Înțelesurile lor,
un Univers numai de noi știut,
ce a început să se piardă,
strivit de întunericul,
unei Toamne a Singurătății.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate

problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc., etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în

mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, și publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a

poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe

aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a

sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în

termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra

degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei*şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”*percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei?” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi

accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana: "**Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică

pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra

spartă” a timpului, este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce – de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se

sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala

existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN
- SA DANSĂM IUBIRE - poezii filosofice-

- **Marian Odangiu:** “Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane… Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H. R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”… Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669